

О. М. Мірковець

здобувач

Донецького юридичного інституту МВС України

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧИХ З ОПЕРАТИВНИМИ ПРАЦІВНИКАМИ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ РОЗБОЇВ, ВЧИНЕНИХ ОРГАНІЗОВАНОЮ ГРУПОЮ

Анотація. Особливо важливою для підвищення ефективності розслідування розбійних нападів, вчинених організованою групою, є тактично та методично налагоджена взаємодія. Взаємодія слідчого та оперативними працівниками обумовлена об'єктивними передумовами: спільністю завдань щодо боротьби із злочинністю; різницею їх повноважень. Дії слідчого спрямовані на отримання судових доказів, зокрема, і за допомогою використання оперативної інформації, а оперативних підрозділів – переважно на встановлення джерел доказових фактів, що перетворюються слідчим у докази шляхом проведення слідчих (розшукових) дій. Наявність у оперативних апаратів специфічної (негласної) оперативно-розшукової функції та відсутність такої у слідчого надає взаємодії нові оптимальні властивості; специфічністю їх сил, засобів і методів боротьби із злочинністю. Діяльність слідчого суворо регламентована кримінальним процесуальним законом, що визначає характер засобів і методів, які він застосовує.

Взаємодія не зводиться лише до обміну процесуальною, оперативно-розшуковою й іншою службовою інформацією, передбаченою відповідними законодавчими актами. Слідчий і оперативний працівник повинні спільно розглядати, співставляти, доповнювати й оцінювати інформацію, що надходить, забезпечувати об'єктивну її перевірку й аналіз, нести відповідальність за нерозголошення джерел і способів її отримання. Ідеться також про реалізацію цієї інформації шляхом проведення спільних дій, обговорення отриманих результатів, планування подальших заходів, спрямованих на розкриття розбійних нападів. Основними видами інформації та можливостями її використання є: оперативна інформація, що орієнтує слідчого про дії та поведінку осіб, причетних до розслідуваного злочину. Безпосереднє використання цієї інформації полягає у: врахуванні її під час визначення подальшого напряму розслідування та конструювання версій про особу ймовірного злочинця; визначенні на її основі черговості та характеру слідчих дій; обґрунтуванні нею конкретних слідчих дій; врахуванні її як компонента слідчої ситуації під час оцінки останньої та прийняття тактичного рішення. Опосередковане використання оперативної інформації полягає передусім у пошуку шляхів надання її джерелам процесуального статусу, а потім отримання з цих джерел тієї ж інформації, але вже доказової; оперативна інформація, що орієнтує слідчого про місцезнаходження об'єктів, що мають значення для справи. Ця інформація використовується: під час прийняття рішення про проведення обшуку, виїмки тощо; для виконання інших дій, метою яких служить введення вказаних об'єктів до сфери судочинства шляхом надання їм процесуального статусу (відтворення обстановки та обставин події тощо); 3) оперативна інформація, що міститься в матеріальних об'єктах і одержана оперативним працівником особисто або за допомогою експерта-криміналіста

Ключові слова: розбій, власність, слідчий, оперативний працівник, розслідування, кримінальне провадження, організована група, слідчо-оперативна група.

Серед загальних положень досудового розслідування варто виокремити положення про взаємодію органів досудового розслідування, зокрема слідчих зі співробітниками оперативних підрозділів та іншими суб'єктами у розслідуванні розбою, вчиненого організованою групою.

Поняття «взаємодія» давно введене в науковий обіг і займає належне місце в юридичній літературі. Деякі автори розглядають взаємодію як правильне (або раціональне) поєднання та ефективно використання повноважень, методів і форм діяльності слідчого й оперативних підрозділів [1, с. 500]. Інші науковці вважають,

що суть взаємодії слідчого та оперативних підрозділів полягає в їх спільній діяльності, а також як Взаємодію також розглядають як управлінську функцію, що спрямована на перетворення системи індивідуальної на спільну, узгоджену за місцем, часом і метою діяльності, а також як процес обміну інформацією [2, с. 16]. Однак і ця позиція, на наш погляд, є недостатньо обґрунтованою, тому що поняття спільної діяльності є більш широким, не завжди пов'язано із взаємодією, а тому і не виражає її сутності, позаяк у практичній діяльності виникають «непорозуміння» між органами досудового розслідування та оперативними підрозділами під час спільної роботи, наслідками яких є несвоєчасне й неповне інформування слідчого про результати проведення оперативних заходів; неякісне проведення слідчих (розшукових) дій (СРД) та негласних слідчих (розшукових) дій (НСРД) за дорученням; затягування термінів унаслідок невиконання доручень тощо.

Деякі вчені вбачають сутність взаємодії в діловому співробітництві слідчого та оперативних підрозділів. Так, за визначенням Г. П. Цимбала, взаємодія є узгодженою діяльністю правоохоронних, контролюючих та інших державних органів, яка спрямована на виявлення, розкриття і розслідування злочинів [3, с. 39]. Ще одна позиція, і саме вона видається правильною, полягає в розумінні взаємодії як погодженої діяльності слідчого та оперативних підрозділів, а саме організаційна форма діяльності, яка спільно узгоджена та регламентована законами й іншими відомчими нормативно-правовими актами і спрямована на досягнення завдань конкретного кримінального провадження [4, с. 19]. В криміналістиці є багато визначень взаємодії органів розслідування злочинів як елементу організації розслідування, узагальнюючи які, можна розглядати її як створену на основі законодавчих актів спільну, узгоджену за цілями, завданнями, силами, місцем та часом, заплановану діяльність незалежних в адміністративному відношенні посадових осіб – слідчого, що базується на властивих їй принципах та знаннях її учасниками можливостей один одного, обумовлюється характером слідчої й оперативної ситуації, має певні форми та полягає в розробці та реалізації організаційних і тактичних заходів, пов'язаних із оптимальним та раціональним використанням комплексу процесуальних, оперативно-розшукових і техніко-криміналістичних засобів та методів, властивих кожній із взаємодіючих сторін, з метою успішного розкриття, роз-

слідування та запобігання злочинам, встановлення винних, виявлення обставин, що сприяли вчиненню злочину, вжиття заходів для їх усунення та відшкодування шкоди, завданої злочинцем. Головне, щоб у кінцевому результаті була досягнута мета, задля якої суб'єкти взаємодіють [5, с. 105; 6, с. 15; 7, с. 3; 8, с. 37; 9, с. 238].

На думку Т. В. Авер'янової та Р. С. Белкіна, під взаємодією слід розглядати однакове (разове) або досить тривале (за часом) об'єднання зусиль, засобів і методів для досягнення завдань виявлення, швидкого й повного розкриття злочинів, викриття винних і забезпечення правильного застосування закону з тим, щоб кожний, хто вчинив злочин, був притягнений до справедливого покарання і жоден невинний не був притягнутий до кримінальної відповідальності і засуджений [10, с. 11]. З позитивного боку відзначають, що таке визначення має комплексний характер, тобто розглядається через призму діяльності, чітко окреслює мету взаємодії та акцентує увагу на її правовому характері.

Під взаємодією в правоохоронній діяльності О. Я. Черепненко розуміє спеціальним чином організовану, належно регламентовану, узгоджену за метою, завданнями, місцем і часом сумісну діяльність, спрямовану на ефективне та комплексне використання сил, засобів і методів правоохоронців із забезпечення попередження і розкриття злочинів, розшуку злочинців [11, с. 958]. У свою чергу В. В. Топчій та В. Я. Горбачевський, під взаємодією розуміють як узгоджені, такі що ґрунтуються на завданнях кримінального провадження, комплексні (процесуальні й оперативно-розшукові) дії суб'єктів кримінальної процесуальної діяльності, метою яких є розкриття, розслідування і запобігання злочинам, притягнення до відповідальності винних осіб виключно на підставах, визначених нормами кримінального процесуального закону та іншими нормативними актами, що здійснюється при суворому розмежуванні їх компетенції, у межах наданих повноважень, шляхом найбільш ефективного сполучення дозволених для них заходів і відповідного матеріального забезпечення при збереженні таємниці досудового розслідування та джерел отримання конфіденційних відомостей [12, с. 126].

Організаційні аспекти взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні розкриваються у відповідній Інструкції [13]. Аналіз викладених

у ній положень показав, що у розділах IX «Особливості організації взаємодії при розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених проти життя, здоров'я, статевої свободи та статевої недоторканості особи» та XIII «Особливості організації взаємодії при досудовому розслідуванні кримінальних правопорушень, учинених членами організованих груп та злочинних організацій» регламентовано таку взаємодію.

Кримінально-процесуальна взаємодія між слідчим і працівниками оперативних підрозділів здійснюється у формі:

– надання оперативним підрозділам доручень на проведення СРД і НСРД (ст. 40 КПК України). При цьому необхідно звернути увагу, що доручення слідчого оперативним підрозділам для проведення ними слідчих (розшукових) дій скеровуються оперативним підрозділам з метою пришвидшення розслідування, оскільки, скерувавши такі доручення, слідчий не витрачає часу для проведення нескладних СРД;

– надання оперативним підрозділам доручень щодо розшуку підозрюваних (ч. 3 ст. 281 КПК України) [14].

При розслідуванні розбоїв, формами взаємодії слідчих та оперативних підрозділів на початку досудового розслідування є: взаємний обмін інформацією; спільне аналітичне опрацювання початкових матеріалів та висунення основних версій; планування першочергових заходів, спрямованих на перевірку основних версій; визначення стратегії розслідування; спільне проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій; планування та вжиття заходів щодо захисту доказової бази.

Аналіз практичної діяльності засвідчує, що постійною формою співпраці між слідчими та працівниками оперативних підрозділів під час розслідування розбоїв є *взаємний обмін інформацією*.

Так, працівниками оперативних підрозділів слідчому надається така оперативна інформація:

– щодо осіб, які раніше привертали увагу оперативних підрозділів і можуть бути причетні до вчинення кримінальних правопорушень. Така інформація може бути отримана працівником оперативного підрозділу в результаті аналізу даних оперативних обліків.

– якщо розбій вчинено організованою злочинною групою, то приблизну її структуру. Закономірно, що працівники карного розшуку здатні набагато швидше отримати таку інформацію оскільки: здійснюють постійний аналіз даних щодо діяльності осіб протиправної спрямовано-

сті; забезпечують оперативний контроль за особами, які повернулись із місць позбавлення волі та не стали на шлях виправлення, та особами, які схильні до вчинення корисливо-насильницьких злочинів (у межах індивідуальної оперативно-розшукової профілактики); узагальнюють інформацію щодо типової структури організованої групи, у тому числі й сформованих неповнолітніми; щодо місць збуту викраденого майна та осіб, до цього причетних. Необхідно зазначити, що в результаті якісної організації оперативного обслуговування території підрозділи карного розшуку володіють інформацією щодо осіб, які причетні до скупівлі майна, одержаного злочинним шляхом, і, виходячи з предмета конкретного кримінального правопорушення, можуть зорієнтувати слідчого на необхідність допиту конкретних осіб у межах кримінального провадження.

Місцями збуту є: роздрібні торгівці побутовою технікою (скуповують мобільні телефони, аксесуари, планшети тощо); роздрібні торцівці авто-, мототранспортними запчастинами (скуповують колеса, автомагнітоли, відеореєстратори тощо); таксисти (скуповують недорогі ювелірні вироби, дрібну побутову техніку тощо); юридичні особи, які офіційно займаються скупкою майна в населення (ломбарди, комісійні магазини тощо); професійні скупники, які розподіляються на тих, хто займається виключно скупкою: а) антикваріату; б) виробів мистецтва (у деяких випадках розподіляються за видами мистецтва); в) коштовними ювелірними виробами (ручної роботи, антикварні, ексклюзивні); г) автотранспорту (поділяються на тих, що скуповують із метою розбирання та подальшого перепродажу окремих запчастин; перебиття кузовних номерів, виготовлення фіктивних документів та перепродажу); треті особи, яким дійсно не було відомо про злочинне походження майна; щодо місця знаходження злочинців, які переховуються від слідства. Працівники оперативних підрозділів отримують таку інформацію від: а) зв'язків осіб, в тому числі, неповнолітніх, які переховуються; б) осіб, які конфіденційно співпрацюють з оперативними підрозділами [15]; очевидців розбійного нападу, які невідомі слідчому, шляхом проведення заходів поблизу місця події та опитування громадян.

Спільне аналітичне опрацювання початкових матеріалів та висунення основних версій. Така форма співпраці, як правило, використовується у випадку, коли злочинці не затримані одразу після вчинення розбою і інформація щодо них відсутня.

Одним із першочергових об'єктів аналізу є спосіб (механізм) учинення розбою та використанні при цьому знаряддя.

Наступним об'єктом спільного аналітичного опрацювання слідчим та працівниками оперативних підрозділів є поведінка злочинців на місці розбійного нападу. Водночас необхідно зазначити, що аналітичне опрацювання таких даних у значній кількості випадків викликає труднощі, оскільки вихідними даними для аналізу виступають показання потерпілого.

Крім того на початковому етапі розслідування розбою детально аналізується предмет злочинного посягання, оскільки в окремих випадках за відсутності інформації, саме ці дані дозволяють висунути версію щодо особи, яка вчинила напад. Наприклад, якщо розбійний напад вчинили неповнолітні, то вони можуть залишати на місці події коштовні годинники та прикраси, що зумовлено тим, що вини нездатні оцінити реальну вартість указаної категорії майна, зокрема дорогих годинників, а також відсутність можливості подальшої реалізації вказаних предметів та страх використання їх особисто.

Визначення стратегії розслідування. При цьому необхідно звернути увагу на те, що така форма співпраці характерна за наявності декількох нерозкритих серійних розбійних нападів, та у разі наявності достатніх підстав для висновку, що вони вчинені однією злочинною групою.

Формування стратегії є більш широкою категорією та виходить за межі розслідування конкретного кримінального провадження, а передбачає й вжиття заходів щодо недопущення вчинення кримінальних правопорушень невстановленою злочинною групою в майбутньому. Під час реалізації цього завдання працівники слідчих та оперативних підрозділів спільно формують відповідну систему завдань, які перебувають у залежності між собою, зокрема слідчий формує перелік слідчих дій та тактичних операцій, а працівники оперативних підрозділів: пошукові заходи, спрямовані на здобуття інформації щодо злочинної групи та фактів їх злочинної діяльності; оперативно-профілактичні заходи, спрямовані на недопущення фактів учинення кримінальних правопорушень цією групою в майбутньому (посилення оперативної уваги до осіб, схильних до вчинення кримінальних правопорушень, посилене оперативне перекриття місць можливої реалізації майна, отриманого злочинним шляхом, орієнтування негласних працівників на отримання інформації за фактами нерозкритої злочинної діяльно-

сті, інтенсифікація перекриття місць, які можуть бути обрані для вчинення кримінальних правопорушень групою тощо).

Спільне проведення НСРД. У рамках заведеної оперативно-розшукової справи оперативним працівником ініціюються і проводяться відповідні оперативно-розшукові заходи з метою документування протиправної діяльності, пов'язаної з підготовкою до вчинення розбійних нападів. При веденні оперативним підрозділом оперативно-розшукової справи щодо осіб, стосовно яких є дані про участь у підготовці до вчинення кримінального правопорушення, слідчий, начальник оперативного підрозділу на етапі реалізації матеріалів ОРС звертається до начальника слідчого підрозділу з метою закріплення за цією ОРС слідчого для забезпечення методичного супроводження її реалізації та надання практичної допомоги оперативному підрозділу [16].

Важливим елементом співпраці між слідчим і працівниками оперативних підрозділів є *спільне планування та вжиття заходів щодо захисту зібраної доказової бази*. Звертаючи увагу на поширеність фактів протидії розслідуванню, особливо з боку організованих злочинних формувань, запобігання, протистояння й нейтралізацію такого впливу має забезпечувати комплекс заходів, спрямованих на захист матеріалів і результатів доказового провадження в кримінальному процесі, з тим, щоб не допустити використання неякісних чи викривлених фактичних даних і відомостей під час формування доказів, фальсифікацій під час їх перевірки й оцінки, неналежного використання, створити умови для розуміння навіть безперспективності протиправної діяльності зацікавлених осіб у цьому напрямі, змусити тим самим припинити їх протиправний вплив на органи досудового розслідування, судові органи чи учасників процесу тощо.

Взаємодія і ділові контакти між слідчим і оперативними працівниками при розслідуванні розбійних нападів мають бути постійними, починаючи з моменту виявлення кримінального правопорушення і аж до передавання матеріалів провадження до суду. Для цього вони повинні періодично інформувати один одного про отримані оперативні дані, що, з одного боку, допоможе слідчому в ході розслідування успішно реалізувати оперативні дані, отримані оперативними працівниками поліції, а з іншого – повною мірою використовувати матеріали слідства в своїй роботі. При цьому він має бути

дуже обережним, погоджувати свої дії з оперативними працівниками, щоб не розкрити негласних методів роботи відповідних служб [13].

Зміст взаємодії визначається її цілями. В одних випадках такою метою може бути успішне проведення окремої слідчої дії, в інших – отримання необхідної інформації оперативним шляхом, в третій – розшук і затримання обвинуваченого, який переходується від органів слідства та суду, чи пошук речових доказів тощо. Отже, внаслідок диференціації цілей взаємодія може бути: разовою (цільовою, епізодичною, короточасною, одномоментною), періодичною і постійною (безперервною). Процесуальною основою разової та періодичної взаємодії є доручення слідчого, постійна ж взаємодія відбувається в формі постійно діючих груп слідчих і працівників інших служб, які беруть участь в розслідуванні, починаючи з порушення кримінальної справи до закінчення слідства

Узагальнення наукової літератури дозволяє сформулювати основні принципи, на яких повинна ґрунтуватися взаємодія слідчих, оперативно-розшукових підрозділів: 1) дотримання вимог закону всіма суб'єктами взаємодії. Дотримання законності забезпечується чіткою правовою регламентацією діяльності учасників. Хоча поняття взаємодії перерахованих суб'єктів законодавчо не закріплене, їх спільна погоджена діяльність регламентується відомчими інструкціями; 2) виявлення ініціативи всіма учасниками взаємодії; 3) організуюча, керівна роль і процесуальна самостійність слідчого в прийнятті рішень, за винятком випадків, передбачених кримінально-процесуальним законодавством. Організуюча роль слідчого в процесі взаємодії покладає на нього обов'язок проведення інструктування учасників цієї діяльності [16].

Під час досудового розслідування злочинів більшість СРД і НСРД проводяться особисто слідчим або ж за його ініціативою (п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК України передбачає повноваження прокурора в необхідних випадках особисто проводити СРД та процесуальні дії в порядку, передбаченому КПК України). Наділення слідчого правом самостійно проводити НСРД (п. 2 ч. 2 ст. 40 КПК України) є цілком виправданим. Слідчий, орієнтуючись у матеріалах досудового розслідування, які зібрав самостійно (або брав у цьому участь), чіткіше усвідомлює мету проведення ним у майбутньому НСРД, їх спрямування, а також необхідні заходи з пошуку та закріплення доказів, які можуть бути

отримані за їх результатами. Проте з огляду на досвід першого року реалізації нового КПК України та скоригованого оперативно-розшукового законодавства, виникає багато питань методологічного та організаційно-тактичного характеру щодо проведення НСРД за ініціативою слідчого або його безпосередньою участю.

З метою усунення вказаних проблем необхідно: а) закріпити в окремій главі КПК України загальні положення взаємодії слідчого з оперативними працівниками та спеціалістами (порядок, умови, комплекс основних форм взаємодії та права й обов'язки суб'єктів взаємодії) і привести у відповідність із даними правовими нормами положення інших нормативно-правових актів; б) уніфікувати відомчі нормативно-правові акти, що стосуються питань взаємодії слідчого з оперуповноваженими та спеціалістами; в) заповнити прогалини в науковому дослідженні питань сучасного стану взаємодії вказаних суб'єктів у ході розслідування розбійних нападів, вчинених організованою групою; г) забезпечити дієвий контроль з боку керівництва за діяльністю працівників тих підрозділів, які мають найбільш низьку зацікавленість у взаємодії, а також вжити заходів стосовно нейтралізації вузькокорпоративної зацікавленості, зокрема, змінити існуючу систему звітності таким чином, щоб показники роботи оперативного підрозділу з розкриття злочинів прямо залежали від кінцевих результатів розслідування без урахування проміжних результатів; г) внести до законодавства положення, що встановлюватимуть дисциплінарну відповідальність оперативних працівників за невиконання окремих доручень слідчого; д) налагодити постійний обмін інформацією між слідчими, оперуповноваженими та спеціалістами; е) підвищити рівень професійної підготовки працівників правоохоронних органів з метою налагодження більш продуктивної взаємодії.

Список використаної літератури:

1. Тертишник В. М. Кримінально-процесуальне право України: підручник. 5-те вид., доп. і перероб. Київ: А.С.К., 2007. 848 с.
2. Стахівський С. М. Теорія і практика кримінально-процесуального доказування : монографія. Київ, 2005 р. 271 с.
3. Цимбал Г. П. Взаємодія як умова забезпечення виявлення і розслідування податкових злочинів : дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2005. 194 с.
4. Абламський С. Є., Юхно О. О., Лук'яненко Ю. В. Взаємодія слідчого з іншими органами і підрозділами при розкритті та розслідуванні

- кримінальних правопорушень : навч. посібник / за заг. ред. О. О. Юхна. Харків : НікаНова, 2017. 152 с.
5. Тищенко С. Дефініція поняття взаємодії в кримінальному провадженні. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2014. № 3. С. 101–107.
  6. Арестова Е. Н. Организационно-правовые и социологические аспекты взаимодействия органов внутренних дел с частными детективными и охранными службами : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 «Административное право и процесс; финансовое право; информационное право». М., 1995. 19 с.
  7. Жильский Н. И. Правовые и организационные основы взаимодействия органов внутренних дел с внутренними войсками в охране общественного порядка : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 «Административное право и процесс; финансовое право; информационное право». СПб., 1995. 190 с.
  8. Степаненко Ю. В. Проблемы разграничения компетенции между территориальными и линейными ОВД. *Транспортное право*. 2001. № 1. С. 37–42.
  9. Украинская советская энциклопедия : в 12 т. Київ: Глав. ред. УСЭ, 1982. Т. 7. 417 с.
  10. Криминалистическое обеспечение деятельности милиции и органов предварительного расследования / под ред. Т. А. Аверьяновой, Р. С. Белкина. Москва: Новый юрист, 1997. 398 с.
  11. Черепененко О. Я. Взаємодія підрозділів ОВС з іншими силовими структурами, державними та громадськими організаціями при ліквідації масових заворушень. *Форум права*. 2011. № 2. С. 958–962.
  12. Топчій В. В., Горбачевський В. Я. Взаємодія правоохоронних органів у запобіганні транснаціональній організованій злочинності в Україні. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2013. № 4. С. 121–129.
  13. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні: наказ МВС України від 31 лип. 2017 р. № 575. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17/sp:wide>
  14. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / за заг. ред. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. Київ : Юстініан, 2012. 1328 с.
  15. Зуєв О. Ю. Оперативно-розшукова характеристика осіб, які збувають майно, одержане злочинним шляхом. *Журнал східноєвропейського права*. 2014. № 10. С. 159–164.
  16. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон від 18 лют. 1992 р. № 2135-XII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2135-12>
  17. Кримінальний процес: підручник / за заг. ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного. Київ: Центр учбової літератури, 2013. 544 с.

Mirkovets O. M. Features of interaction of investigators with operatives at investigation of the robbery committed by the organized group

Interaction of the investigator with operatives, specialists during the investigation of robberies committed by an organized group is a joint, coordinated by goals, objectives, forces, place and time, planned activities of administratively independent officials - investigator, operatives and specialists based on its inherent principles and knowledge of its participants, each other, due to the nature of the investigative and operational situation, has certain forms and consists in the development and implementation of organizational and tactical measures related to optimal and rational use of procedural, operational and investigative and forensic tools and methods inherent in each of the interacting parties, in order to successfully investigate robberies committed by an organized group. According to the hierarchy and subordination of the elements of the form of interaction are divided into procedural (legal) and non-procedural (organizational, organizational and tactical). In order to improve the interaction of the investigator with operatives and specialists, it is proposed to: create a single, mandatory for employees of all services involved in the fight against crime, interagency instructions on their interaction; to enshrine in the Criminal Procedure Code of Ukraine the most common and effective forms of cooperation developed by practice, as well as the provisions on the terms of which an order to conduct investigative (investigative) actions may be given to an operational unit; investigative (search) actions; the need for a combination of investigative (search) actions and operational-search measures; tactical considerations); to ensure effective management control over the activities of employees of those units that have the lowest interest in cooperation, as well as to take measures to neutralize the narrow corporate interest, in particular, to change the existing reporting system so that the performance of the operational unit for crime detection depends on the final the results of the investigation without taking into account the intermediate results; to introduce into the legislation provisions that will establish disciplinary liability of operatives for non-

fulfillment of certain instructions of the investigator; to fill the gaps in the research of the current state of interaction of the above entities in the investigation of robberies committed by an organized group (in particular, to develop forms and ways to combine investigative (search) actions and operational and investigative measures in both forensic tactics and forensic methods)

In the event of such a robbery, which caused a significant public response, in relation to or with the participation of representatives of central executive bodies and local governments, the media, deputies of all levels, judges and law enforcement officers, permanent investigative task forces are created. are headed by investigators of specialized units for the investigation of criminal offenses against a person of the investigative department of the Main Directorate of the National Police. When investigating robberies committed by an organized group, non-procedural forms of interaction between investigative and operational units are: mutual exchange of information; joint analytical processing of initial materials and promotion of basic versions; planning of priority measures aimed at checking the main versions; definition of investigation strategy; joint procedural actions; planning and taking measures to protect the evidence base.

Key words: *robbery, property, investigator, operative, investigation, criminal proceedings, organized group, investigative task force.*